

GOVERNMENT
PRINCIPALITY OF LIECHTENSTEIN
MINISTRY OF
FOREIGN AFFAIRS, JUSTICE AND CULTURE

LICHTENŠTEJNSKO
v.
ČESKÁ REPUBLIKA

Shrnutí stížnosti

18. srpna 2020

SHRNUTÍ

1. Lichtenštejnské knížectví podává tuto Stížnost s cílem uplatnit mezinárodní odpovědnost České republiky za systematické porušování základních práv lichtenštejnských státních příslušníků, která jsou garantována Úmluvou a Protokolem č. 1. Tato práva, včetně zákazu etnické diskriminace, práva na spravedlivý proces a práva na soukromý a rodinný život, byla porušena řadou nedávných (a stále probíhajících) soudních a správních úkonů, které byly provedeny v kontextu koordinované snahy českých orgánů připravit lichtenštejnské státní příslušníky o jejich majetková práva, a to ve prospěch České republiky.

2. Lichtenštejnští občané jsou, přímo či nepřímo, Českou republikou nuceni vést soudní řízení před českými soudy, kde musí hájit svá majetková a vlastnická práva, která Česká republika zpochybňuje na základě údajné německé národnosti jejich právních předchůdců. Po zatažení do těchto soudních sporů jsou lichtenštejnští občané vystaveni soudnímu řízení, která jsou vedena nespravedlivým, diskriminačním a soukromí narušujícím způsobem, který vykazuje znaky libovůle a postrádá smysluplné vyhlídky na odstranění újmy způsobené porušením jejich základních práv.

3. Ve dvou případech Česká republika z vlastní iniciativy zahájila soudní řízení s cílem získat pro sebe vlastnictví k nemovitostem, které byly po staletí ve vlastnictví lichtenštejnských státních příslušníků, i přesto, že tito občané byli dlouhodobě vedeni v katastru nemovitostí jako zákonní vlastníci těchto nemovitostí a jejich vlastnictví bylo opakovaně uznáno a nedávno i potvrzeno různými českými orgány veřejné moci. Česká republika v těchto případech použila přímo diskriminační a z užívání již vyšlý dekret, na základě kterého se dožaduje práva odebrat nemovitosti vlastněné po staletí lichtenštejnskou rodinou. Nárok žalovaného státu se v těchto soudních řízeních zakládal na údajném tvrzení, že tato rodina byla německé národnosti, a zcela opomíjel její lichtenštejnskou národnost a státní příslušnost, která byla a je českým orgánům dobře známa a opakovaně deklarována. Toto diskriminační zacházení (článek 14), které zasahuje do práva na respektování

GOVERNMENT
PRINCIPALITY OF LIECHTENSTEIN
MINISTRY OF
FOREIGN AFFAIRS, JUSTICE AND CULTURE

soukromého a rodinného života jednotlivce (článek 8) bylo ještě zesíleno postupem českých soudů, které automaticky převzaly žalobní tvrzení České republiky a to tak, že se považovaly za kompetentní přezkoumat tvrzení a právní argumenty České republiky uplatněné s cílem dosáhnout právního postavení vlastníka nemovitostí zapsaného v katastru nemovitostí. Zároveň však shledaly, že nemají pravomoc přezkoumat klíčová tvrzení, argumenty a důkazy předestřené žalovanými lichtenštejnskými občany na obranu jejich práv. Tím české soudy samy postupovaly etnicky diskriminačním způsobem (článek 14), který porušil právo na respektování soukromého a rodinného života (článek 8) a právo na spravedlivý proces (článek 6 § 1) a který v důsledku vedl k nedůvodnému odnětí majetkových práv (článek 1 Protokolu č. 1) bez poskytnutí účinných opravných prostředků k nápravě těchto porušení (článek 13).

4. V dalších případech, kde se řeší skutkově a právně shodné právní otázky, byli lichtenštejnští státní příslušníci donuceni zahájit soudní řízení proti České republice, aby zabránili účinkům nové právní úpravy, které mimo jiné směřují k legalizaci protiprávní držby majetku lichtenštejnských občanů Českou republikou. S cílem bránit se pokusu ze strany žalovaného státu nabýt vlastnického práva k jejich majetku, neměli lichtenštejnští státní příslušníci jinou možnost než požádat o ochranu svých vlastnických práv u českých soudů. Rovněž v těchto případech uplatňují Česká republika i lichtenštejnští státní příslušníci stejnou právní a skutkovou argumentaci a české soudy zaujímají stejný nespravedlivý a diskriminační přístup zasahující do soukromí a cti lichtenštejnských občanů a vykazující znaky libovůle (články 6 § 1, 8, 13 a 14).

5. Tyto skutečnosti, podrobně popsané v této Stížnosti, staví lichtenštejnské státní příslušníky do bezvýchodné situace: přestože o jejich majetek usiluje stát, který přitom porušuje jejich práva zaručená Úmluvou, je jim upírána jakákoliv smysluplná možnost účinně se bránit tomuto odnětí svých v katastru zapsaných vlastnických práv či pokusům České republiky legalizovat neoprávněnou držbu jejich majetku.

6. Pokud by Česká republika přistupovala k této záležitosti v souladu s mezinárodním právem, zejména s principy zakotvenými v článku 1 Protokolu č. 1, a pokud by se domnívala,

GOVERNMENT
PRINCIPALITY OF LIECHTENSTEIN
MINISTRY OF
FOREIGN AFFAIRS, JUSTICE AND CULTURE

že existuje veřejný zájem, který by vyžadoval odebrání majetku lichtenštejnským státním příslušníkům, učinila by tak zákonným způsobem a poskytla náhradu za zapsaná a stvrzená majetková práva, která se nyní snaží nabýt, a rovněž za majetek, který protiprávně drží a ke kterému by nyní ráda získala právní titul. To však neučinila. Ve skutečnosti odmítla o těchto záležitostech s Lichtenštejnským knížectvím jednat, což je v protikladu ke způsobu, jakým jednala a uzavřela bilaterální náhradové dohody se Spojenci a dalšími neutrálními státy, jejichž státní příslušníci byly postiženi podobným jednáním. S občany Lichtenštejnského knížectví zachází Česká republika v tomto ohledu odlišně a případy, kterými se zabývá tato Stížnost, jsou jen několika příklady takového zacházení.

7. Kombinace porušování práv Úmluvy uvedená v této Stížnosti a nedostatek účinných opravných prostředků proti tomuto porušování spolu s neexistencí bilaterální náhradové dohody činí stávající postavení lichtenštejnských státních příslušníků specifické a vpravdě jedinečné. Vzhledem k těmto okolnostem je namítané porušování Úmluvy obzvláště závažné a zásadní a činí tento případ zřetelně odlišný a nepřenositelný na žádné další osoby či skupinu osob, které by se vůči České republice rozhodly vznést jakékoliv nároky.

8. Konečně jedinečná povaha a kombinace naříkaných porušení Úmluvy představuje zjevné nerespektování suverenity Lichtenštejnského knížectví a zásady svrchované rovnosti, v neposlední řadě i proto, že se týká rovněž úřadující hlavy Stěžovatele, Jana Adama II, vládnoucího knížete z Lichtenštejnu. Z těchto důvodů vláda Lichtenštejnského knížectví věří, že tato Stížnost dává Soudu i všem zúčastněným stranám příležitost poskytnout státním příslušníkům Stěžovatele ochranu a zajistit spravedlnost pro oběti zde stěžovaného jednání.